בס״ד

יברכך ה׳ מציון

צו מיין טייערע רחל תחי׳ עמוס

נעכט ווען די לופט איז פול מיט ערנסטקייט און די געמיטער ווערן ערנסטער, פיל איך אינגאנצן איבערגענומען מיט געפילן פון התרגשות ווי אויך האפענונג פאר דעם צוקונפט. איך פיל אז דער רבונו של עולם האט געטוהן מיט אונז א חסד של אמת, וואס אפילו איך בין עס נישט ווערט. האט ער אונז געפירט אז איך זאל האבן א שטארקע התקשרות צו ארץ ישראל, וואס איז מיר שווער געווען צו דערגיין פארוואס. דה אז מען קוקט אריין אין די ספרים הקדושים זעהט מען אז די רעקשאפט וואס א איד האט צו ארץ ישראל איז א נשמה׳דיגע זאך, מען דארף נאר עפענען דאס הארץ דאס אריינצולאזען. אפילו אויב עס ארבעט זיך נישט אויס פאר א מענטש זיך צו קענען באזעצן אין ארץ ישראל דארף ער שטענדיג האבן געגועים און מען דארף דערויף שטענדיג מתפלל זיין. ווי די גמרא זאגט אויף די ווערטער פון דעם נביא ירמי׳ וואס קלאגט "דורש ציון אין לה" עס איז נישט דא ווער עס פארלאנגט ציון, ווערן דעם "מכלל דבעי דרישה" פון דעם זעהן מיר אז ציון דארף ווערן געפארשט און געזוכט.

ארץ ישראל איז ארץ אבותינו, דאס לאנד וואס דער אויבערשטער האט צוגעזאגט פאר אונזערע הייליגע אבות אלס א ירושת עולם, און אפילו מען האט אונז פארטריבן פון דארט איז דאס אייביג געווען "ארצינו" אונזער לאנד, ווייל מיר האבן זיך קיינמאל נישט מייאש געווען פון דעם און א איד דארף שטענדיג וועלן צוריק קומען.

א לאנד וואס א יעדע שטיינדעלע און זאמד האט א הייליגקייט. ווי די גמרא פארציילט פון א תנא וואס האט געקושט די שטיינער פון עכו צו ווייזן זיין ליבשאפט צו ארץ ישראל, אפילו עכו איז נישט אזוי ווי ירושלים, און מיט שטיינער קען מען נישט טוהן די מצות התלויות בארץ.

מיר זעהן אין אלע דורות פון נאכן זמן פונעם חורבן, אז מען האט שטענדיג פרובירט און געהאפט ארויפצוגיין. עטליכע משפחות פון צדיקים וואס האבן איבער געלאזט ארץ ישראל צו גיין לערנען תורה אין חוץ לארץ און ווען די זענען אנגעקומען צו א שטאט אינדרויסן פון ארץ ישראל האבן זיי זיך געמוסט קריעה און יאמערליך געוויינט פארוואס זיי האבן איבערגעלאזט ארץ ישראל און זיי האבן זיך תיכף צוריק געדרייט. אויך זעהן מיר ביי די תלמידי בעל שם טוב אונטער די פירערשאפט פון ר׳ נחמן הארדענקער און ר׳ מענדעלע וויטעבסקער, ווי אויך די תלמידי הגר״א וואס אפילו די אלע שוועריקייטן וואס זיי זענען אדורך, דאך זענען זיי ארויף וואוינען ממש מיט מסירת נפש. ב״ה היינטיגע צייטן ווען ארץ ישראל איז געווארן דער צענטער פון תורה, גדולי ישראל און פון העדה החרדית, און קיין סכנת דרכים איז אויך נישט דא, איז דאך זיכער אז מען דארף פרובירן צו גיין.

די ערליכע אידן אין ארץ ישראל איז א מצב פון רוחניות. התמדת התורה, פשטות, הסתפקות במועט צופרידן מיט וואס מען האט. דער געשמאק איז פון עבודת הבורא און אמונה. איך קען מקנא זיין א איד וואס שטייט אויף א יעדן טאג און ער "ווייסט" ווי ער וואוינט, אינעם טאטנס הויף.

ארץ ישראל איז א לאנד וואס די תורה זאגט "ארץ אשר עיני ה׳ אלוקיך בה תמיד" די אויגן כביכול, די השגחה פרטית

איך דאַרף שטענדיג, דער אייבערשטער איז שוין קלין אַפילו
"בתוך טמאתם" אַפילו ליידער זיינען דאָ שוועסטער וואָס זיינען
מטמא דאָס הייליגקייט, איז דער אייבערשטער דאָרט מיט
אונז. "אֶרֶץ אֲשֶׁר דָּרְכוּ בָּהּ אֲבוֹתֵינוּ", דאָס לאַנד וואו אונזערע
עלטערן האָבן געטרעטן, די אבות, אמהות, שופטים, נביאים
און מלכות בית דוד, אנשי כנסת הגדולה, די תנאים און
אמוראים און אַזוי ווייטער ביז אונזערע צייטן. אונזער
צַעַר און עֹנֶג איז איינגעבויט אין די ערד און לופט.
קודם איז באַשאַפן געוואָרן ארץ ישראל און דערנאָך איז פון
דאָרט צושפרייט געוואָרן די גאַנצע וועלט. דורך ארץ ישראל
קומט די גאַנצע שפע פון פרנסה אויף דער וועלט.
ווען די גמרא רעדט פון שבחה של ארץ ישראל, רעדט מען
נישט נאָר פון די רוחניות נאָר אַפילו פון די גשמיות.
א תנא וואָס פלעגט לערנען אייביג מיט די תלמידים אויף א
באַקוועמער פלאַץ אַליף כ״ז. זיי זאָלן זיך נישט אָפּרעדן אויף
ארץ ישראל. דער רמב״ן פסק׳נט אַז די מצוה פון וואוינען
אין ארץ ישראל איז א מצות עשה אויך בזמן הזה. די גמרא
זאָגט אַז כ״ז. א לאַנג אין ארץ ישראל זאָל נישט איבערגיין צו
א גוי, מעג מען נעמען א גוי צו אונטערשרייבן א קאָנטראַקט אַפילו
אין שבת ווייל מצות ישוב ארץ ישראל שטאַרק. ענדערש וואוינען אין
א שטאָט פול מיט גוים אין ארץ ישראל ווי א שטאָט פול מיט אידן
אין חוץ לארץ. ענדערש וואוינען אין א קליינע הייזקעלע אין ארץ ישראל
ווי אין א פּאַלאַץ אין חוץ לארץ. די לופט פון ארץ ישראל מאַכט
קלוג.
ליידער היינט ווען מען דאַרף איז שוין קינדער אין ארץ ישראל וואָס

היטן נישט די תורה און מצוות און וויסן נישט פון דעם "שמע ישראל" איז נאך פיל וויכטיגער אז שומרי תורה זאלן ארויף גיין וואוינען און מיט איינער מצוה און די וועג ווי אזוי צו פירן זיך אויף וועט צוברענגען צו א קידוש שם שמים און מקרב זיין די גאולה שלימה.

ווײַטער איז דיין הארץ האט דיר געצויגן צו ארײַנשפרינגען אין די גרויסע מצוה פון ישוב ארץ ישראל וואס די גמרא זאגט איז אנטקעגן אלע מצות און די תורה, זאלסטו וויסן אז דאס איז א מורא'דיגע זכי' און מען דארף דאס טון מיט די גרעסטע שמחה און זיך גיידן מחזק זיין. זיך נישט דערשרעקן פון קיין מניעות, וואס ר' נחמן מברסלב האט געזאגט אז ווען איינער ווערט אפגערעדט פון וואוינען אין ארץ ישראל, אפילו דורך ערליכע אידן איז דאס עצת מרגלים און ער זאל זיך נישט שרעקן פון די מניעות. עס זאל זיין ורואה בטוב ירושלים כל ימי חייך. מיר זאלן אלע זאגן נאר גוטס און חלילה נישט מקבל זיין לשון הרע.

מיין הארץ איז טאקע פריליך און איך טאנץ פאר שמחה אז מיר "צוזאמען" וועלן קענען השם האבן די זכיה צו זיך צו באזוכן אונזער הייליגע לאנד און איר הייליגע שטאט ירושלים. אשריך וטוב לך, וואויל איז דיר, די קינד און עסטער אשת חיל, זאל דיר דער אויבערשטער שענקען אלעס וואס די דארפסט, געזונט, פרנסה, נחת און אריכות ימים און דעם ארץ חמדה טובה.

ו'ז' – ערב יום כפור תשע"ז